

извежда на пазара една значителна клиентела от млади потребители, налице е едно зрелищно либерализиране на стойностите и на морала, което слага началото на нов плурализъм в сферата на вкусовете изобщо и на мебелния дизайн в частност. Могата на антиматериализма подтиква обществото да не вижда вече в мебелите едно благо, което трябва да се съхранява и да се предава от генерация на генерация. Младите търсят мебели без претенции, евтини и отразяващи известен либерализъм и аспирации към общество без класи.

Индустрията разбира тези тенденции и като се възползва от ниските цени на петрола, прилага щедро петролните продукти във формата на пластмаси. Ако формованият шперплат и пластмасите, армирани със стъклени нишки, се превръщат в привилегированите материали на 50-те години, то полиетиленът, както и другите термопластици са без конкуренция през 60-те години. Тези синтетични материали, едновременно леки и извънредно здрави, нямат нужда от това да бъдат допълнително укрепвани. Те могат да бъдат оцветявани, имат блестяща и гладка повърхност от двете си страни. Тези нови пластмаси, разбира се, са евтини, но формоването им излиза скъпо. Това принуждава производителите да предвидят съответните рандемани, било като предвидят постоянно производство (при канцеларското обзавеждане и при изделията с много добро качество), било като следват политика на производство на евтини и модни изделия в къси срокове, но в дълги серии. Американските дизайнери създават своите творби, като имат предвид скоростта, с която те ще се демодират както от гледна точка на материалите, така и на естетиката. Тази концепция на "интегрирана преходност" изглежда благоприятна за икономиката, понеже изисква постоянно подновяване на производството. Британецът Ричард Хамилтън излага основите на тази теория по време на една конференция, състояла се в Института за съвременни изкуства в Лондон. Разбира се, Съветът по промишлен дизайн е против такава практика. В Съединените щати значението, отдавано на lifestyle (да се познават и моделират нуждите на потребителите от изделия), става един от моторите на попкултурата.

"Попкултурата – пише Райнър Бенъм през 1963 г. – хвърля огромни усилия в началото, които в последствие не поддържа. Следователно предметите, които са "най-поп",

трябва да са онези, които се консумират най-бързо." Именно този приоритет, отдаван на продажбата, на ефимерното и различното, отличава на първо място мебелите през 60-те години от онези през 50-те години.

Попкултурата подтиква дизайнерите да изследват пътя на антидизайна (или контрадизайна), като въстават срещу един от първите принципи на модернизма: функционализма, който доминира през 50-те години. Следователно в началото на следващото десетилетие обществото на потреблението поставя акцента върху индивидуализма за сметка на стандартизацията. Спорът, противопоставящ масовото потребление на функционализма, обхваща международната сцена. Ето какво казва по този повод през 1967 г. Абрахам Моул, преподавател в Hochschule für Gestaltung (1955–1968 г.) в Улм, Германия – школа по модерен дизайн, отначало ръководена от Макс Бил, бивш възпитаник на Баухаус: "Функционализмът необходимо противоречи на доктрината на обществото на изобилието, принудено да произвежда и да продава безспирно... Той се стреми към ограничаване на броя на предметите и реализиране на оптимално съответствие между изделията и потребностите. Производствената политика на богатото общество върви в обратната посока. Нагрупуването на предмети създава система на неокич. В тези условия кризата на функционализма, разкъсван между кича на супермаркетите, от една страна, и естетическата реализация на функцията, от друга, беше неизбежна."

Всички са съгласни, че мебелите трябва да прилагат последните технологически открития. Например полипропиленът е изобретен през 1954 г. от Джулио Ната. Този термопластик се поддава на най-новите технологии на формоване. Робин Дей разбира, че това е идеалният материал за производство на евтини столове. И като директор по дизайн на фирма "Хил", Дей съветва своето предприятие да купи английски лиценз за моделите на Иймз (неговия стол *DAR* от фибростъкло, 1948 г.). През 1963 г. Дей създава стол, който трябва да илюстрира качествата на пластмасите – това е столът *Полипропилен* – без съмнение най-известната британска реализация за това десетилетие. Нейното лансиране е приветствано в списанието "Архитектс Джърнъл" по следния начин: "Това отлично решение на проблема на серийния полифункционален мебел за седене представява вероятно най-интересната реализация на следвоенния британски дизайн."